

Než nss nemohl námitku tuto uznati důvodnou. Nss již v četných nálezech vyslovil právní názor, že ani přezkoušení osobního výkazu voj. odbornou účtárnou při mno, ani akty, které na podkladě výkazu toho předsebere hospodářská správa, totiž propočtení služ. let a poukaz služ. požitků podle takto vypočteného zařazení, nejsou akty právní moci schopnými, nýbrž vydávají se úřadem z vlastního podnětu, a to přezkoušení osobního výkazu jako akt pouze přípravný a poukaz požitků dle služební doby propočtené na podkladě výkazu toho právě jen jako poukaz k výplatě, jenž může býti změněn nebo odvolán, jakmile se z podnětu úřadu nebo strany zjistí, že byl vydán neprávem (Srov. na př. nál. Boh. A 6512/27, 7042/28). Na názoru tom trvá nss i v případě dnešním. Pak ovšem nemůže se st-1 osobního výkazu z 11. dubna 1922 dovolávati jako aktu právní moci schopného a nemůže z něho dovozovati nabyté právo.

Leč ani kmenový rozkaz č. 8/23, ani plukovní rozkaz č. 72/1924 dělostřeleckého pluku 305, jichž se st-1 dovolává, nejsou rozhodnutími úřadu správního, jimiž by o st-lově nároku na služební požitky bylo autoritativním, právní moci schopným, a tedy jak pro úřad, tak i pro st-le závazným způsobem rozhodováno. Rozkazy ty jsou sice opatřeními ve smyslu § 5 č. 6 služ. předpisu o vojen. požitcích H-II-1, nejsou však emanací pravomoci úřadu správního, ježto velitel pluku není podle organizace úřadů správních správním úřadem, a také ani zákony z 19. března 1920 č. 194 a č. 195 Sb., ani zákonem ze 4. července 1923 č. 152 Sb., ani jinou zákonnou normou mu působnost taková nebyla přiznána (Srov. i § 89 úst. listiny). Pak ovšem dlužno na cit. rozkazy hleděti jako na pouhá pokladniční opatření, která se práv percipientových nemohou nikterak dotknouti, t. j. ani je založiti ani nabytá práva rušiti. Nenabyli tedy st-1 z cit. kmenového rozkazu ani z cit. plukovního rozkazu žádných práv, pak padají všechny závěry, které stížnost z mylné premisy o právní moci aktů těch čerpá, a jest proto stížnost v celém rozsahu bezdůvodná. Jako bezdůvodná musila pak stížnost ta býti zamítnuta.

Č. 9116.

Živnostenské právo. — Policejní právo trestní (Podk. Rus): O skutkové podstatě přestupku překročení policejní hodiny podle § 74 zák. čl. XL:1879.

(Nález ze dne 13. března 1931 č. 3846).

Věc: Alexandr S. v Užhorodě proti zemskému úřadu v Užhorodě o překročení policejní hodiny.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Policejní ředitelství v Užhorodě odsoudilo st-le výměrem z 25. dubna 1928 pro přestupek § 74 zák. čl. XL:1879, jehož se dopustil tím, že dne 2. února 1928 měl ještě o 2. hodině noční otevřený

svůj vinný sklep, v němž popíjelo asi 11 hostů víno, a uložilo mu pro přestoupení policejní hodiny pokutu 50 Kč, případně trest uzamčení v trvání 2½ dne. K námitce st-le, že prodává víno vlastní sklizně, uvedlo policejní ředitelství, že st-l neobchoduje jen s vínem, nýbrž má ve sklepě hostinskou místnost, kde hosté mohou sedět a pít víno od něho koupené, a že pro takové místnosti platí předpisy o policejní hodině.

Odvolání st-le zamítl zemský úřad v Užhorodě rozsudkem z 20. července 1928 z důvodů rozhodnutí I. stolice, při čemž poznamenal, že nemohl vzít zřetel na obranu st-le, že provozuje prodej vlastního vína, ježto dle vyhlášky policejního ředitelství byla pro vinárny stanovena policejní hodina na 24. hodinu.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Obrana st-lova je založena na právním názoru, že st-le nelze trestati pro přestoupení policejní hodiny dle § 74 zák. čl. XL:1879, poněvadž neprovozuje prodej vína jako živnost podléhající živn. řádu, nýbrž prodává víno vlastní sklizně. K tomu dlužno podotknouti, že cit. zák. ustanovení skutečně vztahuje se pouze na hostinské, krčmáře a majitele kavárny, kteréžto osoby prohlašuje za trestné, drží-li v hostinci, krčmě nebo kavárně hosty přes hodinu od vrchnosti ustanovenou. Nelze proto podle tohoto ustanovení trestati osobu, která není ani hostinským ani krčmářem ani kavárníkem, nýbrž vinařem, který provozuje výčep vlastního výrobku podle starších ustanovení výčep takový dovolujících jako činnost, vyloučenou z platnosti předpisů živn. zák. č. 259/24 podle § 251 odst. 2 lit. a) tohoto zák.

Kdyby šlo o takovou, z platnosti živn. řádu vyloučenou činnost, nebylo by možno na st-le aplikovati ani vyhlášku polic. ředitelství, již se úřad dovolává, neboť vyhláška ona vztahuje se na vinárny jen potud, pokud se provozují jako živnost ve smyslu živn. řádu, což zřejmo ze znění prvního odstavce jejího, kterým se výslovně stanoví zavírací hodina pouze pro živnosti hostinské, kavárnické a výčepnické, takže je vyloučeno použití této vyhlášky na zaměstnání živn. zákonu nepodléhající.

Nař. rozhodnutí připouští však vzhledem k odůvodnění první stolice i ten výklad, že výčep vlastního vína vinařem vyrobeného v místnosti, kde hosté mohou sedět a víno pít, vybočuje z rámce činnosti uvedené v § 251 odst. 2 lit. a) živn. zák., ježto staršími ustanoveními výčep v takové místnosti vinařům bez živn. koncese dovolen nebyl, následkem čehož nutno na výčep takový použití ustanovení živn. řádu a tím i § 74 zák. čl. XL:1879, jakož i ustanovení svrchu cit. vyhlášky policejního ředitelství. Byl-li snad žal. úřad tohoto náhledu, pak měl udati, které starší předpisy byly základem této jeho úvahy, aby strana se mohla brániti proti použití a výkladu jich, a aby nss mohl přezkoumati důvodnost jejich námitek. Poněvadž žal. úřad tak neučinil, a poněvadž nař. rozhodnutí vůbec nedává jasně poznati právní názor žal. úřadu v tom směru, zda žal. úřad má za to, že výčep vína tak, jak st-lem se děje, podléhá živn. zákonu či nikoliv, bylo rozhodnutí jeho pro tento nedostatek odůvodnění zrušiti dle § 6 zák. a ss.